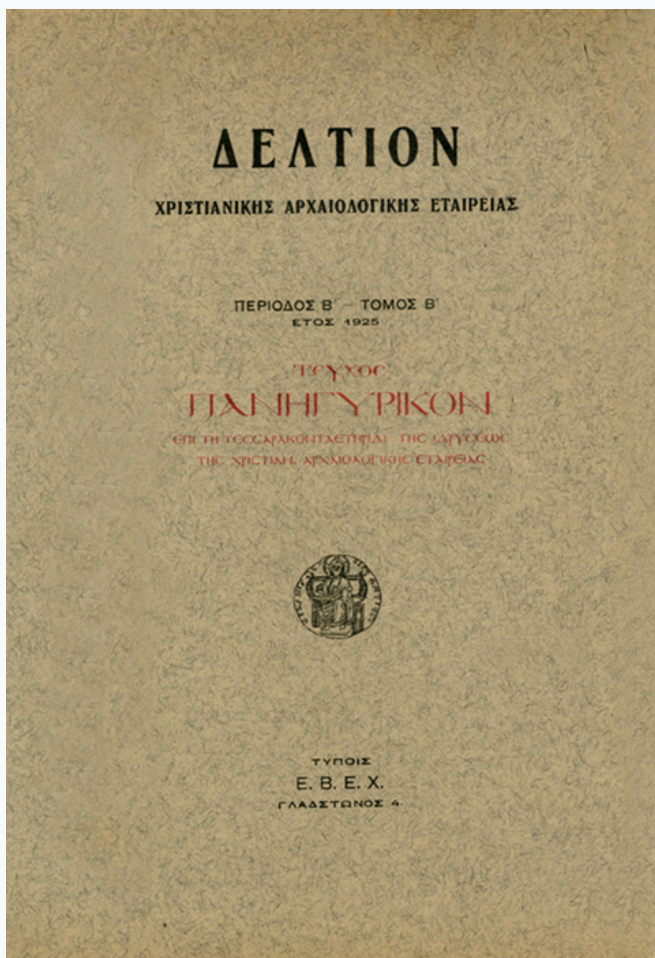

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 2, Αρ. 1-2 (1925)

Δελτίον ΧΑΕ 2 (1925), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β'. Πανηγυρικόν επί τη τεσσαρακονταετηρίδι της ιδρύσεως της Χ.Α.Ε.

Προσφώνησις του Πρυτάνεως του Αθήνησι Πανεπιστημίου

Κωνσταντίνος ΖΕΓΓΕΛΗΣ

doi: [10.12681/dchae.1304](https://doi.org/10.12681/dchae.1304)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΖΕΓΓΕΛΗΣ Κ. (2013). Προσφώνησις του Πρυτάνεως του Αθήνησι Πανεπιστημίου. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 2(1-2), 80-81. <https://doi.org/10.12681/dchae.1304>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Προσφώνησις του Πρυτάνεως του Αθήνησι
Πανεπιστημίου

Δελτίον ΧΑΕ 2 (1925), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β'.
Πανηγυρικόν επί τη τεσσαρακονταετηρίδι της ιδρύσεως
της Χ.Α.Ε. • Σελ. 80-81

ΑΘΗΝΑ 1925

Τὴν ἐπαύριον τῆς εἰς Δαφνίου ἐκδρομῆς τῶν μελῶν καὶ προσκεκλημένων τῆς Χριστιαν. ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας, ἦτοι τὴν Κυριακὴν 24 Μαΐου, ἐγένετο περὶ ὥραν 10 π. μ. ἡ προαγγελθεῖσα ἐπίσκεψις τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, κειμένου ἐν τῷ ἰσογείῳ τῆς Σιν. Ἀκαδημίας καὶ ἀκριβῶς κατόπιν τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, ἐνῶ ὁ νῦν Διευθυντὴς αὐτοῦ καὶ Σύμβολος τῆς Χριστιαν. ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας, καθηγητὴς δὲ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Σωτηρίου, ἐπέδειξε πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς ἐπισκέπτας πάντα τὰ ἐν οὐτῷ τιμαλφῇ Χριστιαν. καὶ Βυζαντινὰ κειμήλια, ὧν μέγα μέρος, ὑπὲρ τὸ ἡμισυ ἴσως, ἀπόκεινται ὡς παρακαταθήκη καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Χριστιαν. Ἀρχαιολογ. Ἑταιρείαν.

Περὶ δὲ ὥραν 9 1/2 ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν τελετῶν αἰθούσῃ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου δεξίωσις τῶν μελῶν τῆς Χριστιαν. Ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας ὑπὸ τοῦ Πρυτάνειος κ. Ζέγγελη. Ἡ σίθουσα ἦτο πλήρως ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐν οἷς διεκρίνοντο πλεῖστα ἐπιφανῆ μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΗΣΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κατὰ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου δεξίωσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 40ῆς τῆς ἰδρύσεώς της ἐπετείου.

Ὅσάκις ἐξέχοντα ἐπιστημονικὰ σωματεῖα σταθμεύουν εἰς τὴν ἀνάτη τῆς προόδου ὁδὸν διὰ τὰ ἀνασκοπήσουν ὑπερήφανα μακρὰν καὶ κοπιώδη σταδιοδρομίαν, τὸ Πανεπιστήμιον δὲν συγκαίρει ἀπλῶς ἀλλὰ συνεορτάζει.

Κοινὰ προσπάθειαι τὸ συνδέουν, κοινὸς εἶνε ὁ μετ' αὐτῶν ἀγὼν καὶ κοινὸν τὸ γέρας : ἡ ἐπιστημονικὴ τῆς Ἑλλάδος προόδος.

Εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν προσπάθειαν πολλαὶ εὐτυχῶς ἐπιστημονικαὶ Ἑταιρεῖαι τῆς Ἑλλάδος συμβάλλουν, πᾶσαι ὅμως, ἂν μὴ ἐκπηγάζουν ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, κυριώτατα ἐξ αὐτοῦ ἀρδεύονται.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, ὁ Παρνασσός, ἡ Ἱατρικὴ Ἑταιρεία, ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία, ἡ Χριστιανικὴ Ἑταιρεία, διὰ τὴν ἀναφέρω

τινάς μόνον ἐκ νῶν κυριωτέρων, εἴτε προεδρεύονται ὑπὸ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου εἴτε πρεπόντως πάντοτε ἐν τῷ διοικοῦντι συμβουλίῳ ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπεύονται.

Τὰς Ἑταιρείας ὅθεν αὐτὰς δὲν θεωροῦμεν ἀπλῶς συμμάχους ἐν κοινῷ ἀγῶνι, ἀλλὰ τέκνα ἴδια, νέας πνευματικὰς οἰκογενεῖας ἔξω τοῦ Πανεπιστημίου θεμελιώσαντα.

Αὐτὸς οὗτος ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅστις ἐπιτίμως προεδρεύει τῆς περιπύστου ὑμῶν ἑταιρείας, ἥτις ἠτύχησε σήμερον νὰ ἐορτάξῃ τὴν τεσσαρακονταετηρίδα τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, εἶναι ὁ ἐπιτίμος αὐτοῦ καθηγητῆς καὶ διὰ τῆς σοφῆς αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ σήμερον περιβάλλον αὐτὴν δι' ἐξαιρετικῆς στοργῆς καὶ στηρίζων διὰ τῆς πατρικῆς του προστασίας.

Δὲν εἶναι οὐχ ἦττον, Μακαριώτατε, μόνον τὸ μακρὸν ἔργον τῆς Ἑταιρείας ἣς προέστασθε, ὅπερ ἐπισπᾷ τὴν τιμὴν καὶ ἐλκύει τὴν συμπάθειαν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἀκόμη ἴσως περισσότερον ὁ ἐθνικὸς αὐτοῦ σκοπός.

Ὁ Χριστιανισμός, θρησκεία ὑψηλόφρων καὶ φιλόσοφος, μόνον ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ φερομένη κατώρθωσε τὴν τεραστίαν αὐτῆς πτήσιν ἀνὰ τὴν ὑψήλιον. Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἐθήλασαν τὸ γάλα οὐ μόνον τοῦ πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς Χριστιανωσύνης.

Καὶ ἡ χριστιανικὴ τέχνη, τὴν ὁποίαν σήμερον ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμεν εἰς τὸ περίκομπον Βυζαντινὸν Μουσεῖον, δημιουργήματα καὶ τοῦτο τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἐγεννήθη ἐν μέσῳ τῶν καλλιτεχνημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἀθανασίας καὶ ὡς τέχνη ἑλληνικὴ ἐξεγράφη.

Ἐπῆρξεν ἡ τέχνη ἥτις τολμηρὰ ἀνήγειρεν εἰς τὸ Βυζάντιος τὸ ἀριστούργημά της, τὸν ναὸν τῆς Σοφίας, καὶ ἐπέβαλεν αὐτὸ ὡς τὸ πρότυπον τῶν ναῶν τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ τέχνη ἥτις ἐξωράϊσέ ποτε κατὰ τὸν μεσαίωνα τὴν μόνην τότε πολιτισμένην γωνίαν τῆς γῆς καταστολίσασα ἐκκλησίας καὶ ἀνάκτορα διὰ τῶν χρυσοπάστων αὐτῆς ψηφιδωτῶν, ἡ τέχνη ἥτις ἐξιδανικεύουσα εἰς τὰς χλωμὰς καὶ αὐστηρὰς ἀγιογραφίας της τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν, ἐπεζήτησε ν' ἀπομακρύνῃ τὴν σκέψιν τῆς κοσμικῆς ματαιότητος καὶ ἀναβιβάσῃ αὐτὴν εἰς κόσμους ὑπερτέρους.

Τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν τέχνην εὐχεται ἐγκαρδίως τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπως ἀναδιφῶσα ἡ ὑμετέρα Ἑταιρεία νέας ἀποκαλύψῃ λομπρὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.